

[Jytte Andersen]

Vi synes, det er rimeligt, at man ikke skal kunne blive fyret, fordi man har fremsat et krav om lige løn.

Vi har meget svært ved at se, at det skulle være så forfærdeligt, at man tillægger arbejdsgiveren bevisbyrden. Det er vel nok dér, det største og mest springende punkt vil vise sig at være: hvor skal bevisbyrden for en eventuel ulighed i aflønningen ligge? Når vi i Socialdemokratiet synes, at det er rimeligt med en omvendt bevisbyrde eller en bevisbyrde, der er knyttet til arbejdsgiveren, hænger det ganske enkelt sammen med, at det er arbejdsgiverne, der har ledelsesretten, og man må formode, at når man har retten til at lede og fordele arbejdet – og jeg har i hvert fald forstået det sådan, at arbejdsgiverne ikke umiddelbart er til sinds at fralægge sig den rettilighed – må man også kunne stille et krav om, at man forvalter den ret i overensstemmelse med den lovgivning, der til enhver tid er gældende her i landet. Der er en lovgivning gældende i dette land, som siger lige løn for lige arbejde, og derfor synes vi, det er rimeligt, at den omvendte bevisbyrde – eller man kunne måske sige den mere direkte bevisbyrde i forhold til ledelsesansvaret og ansvaret over for lovgivningen – bør ligge hos arbejdsgiveren.

Jeg skal slutte med at sige, at det er glædeligt, at arbejdsministeren i forhold til dele af lovforslaget signalerer så positivt, som ministeren gør, og det tyder på, at vi kan få et godt udvalgsarbejde.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det lovforslag, som vi behandler nu, har efter min opfattelse et meget væsentligt sigte, nemlig at styrke ligestillingen og styrke ligelønnen her i landet. De to ting hænger for mig uvægerligt sammen. En væsentlig forudsætning for, at man kan sige, at der er ligestilling mellem mænd og kvinder, er, at de to køn aflønnes lige, når de udfører samme arbejde eller arbejde af samme værdi.

Jeg synes, det er en sag om demokratiske rettigheder at sikre den reelle ligeløn, men desværre synes det ikke at være så nemt at gøre dette trods god vilje både fra Folketingets side og fra arbejdsmarkedets parter side, for det er jo snart, som også fru Jytte Andersen var inde på, mange år siden, at Folketinget for første gang vedtog en lov om lige løn baseret på, at

EF havde gennemført et ligelønsdirektiv. Jeg har i mange debatter gennem mange år sagt, at den gode vilje er til stede her i Folketinget, så hvis vi ved at ændre på en enkelt eller nogle paragraffer kunne sikre den reelle ligeløn, ville vi også have gjort det.

Arbejdsmarkedets parter har gennem mange år signaleret den samme opfattelse af sagen, men stadig væk er det sådan, at når man ser på statistikken, kan man blive rystet over, hvor store lønforskelle der fortsat er mellem mænd og kvinder i Danmark. Men den gode vilje er til stede, og det er vigtigt, at vi drøfter det og samarbejder om, hvad vi kan gøre for at bringe udviklingen i den rigtige retning.

Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF har i dette lovforslag fremsat en række konkrete forslag, som skærper ligelønsloven og styrker Ligestillingsrådets arbejde med ligelønssager. Det Konservative Folkeparti er naturligvis ligesom arbejdsministeren indstillet på under udvalgsarbejdet nøje at drøfte de konkrete forslag.

Vi kan ligesom arbejdsministeren tilslutte os forslaget om, at Ligestillingsrådet ved behandlingen af konkrete sager kan indhente erklæringer fra særligt sagkyndige, og at repræsentanter for Ligestillingsrådet og de særligt sagkyndige efter aftale – og det er i hvert fald en ændring i forhold til det lovforslag, vi behandlede sidste år, og en positiv ændring – kan besigtige arbejdets udførelse på de implicerede virksomheder.

Jeg noterede mig arbejdsministerens bemærkninger om, at han forudsætter, at lovforslaget er udgiftspolitisk neutralt for statskassen, og at forslagsstillerne ikke har sagt noget om dette hverken i lovforslaget eller i bemærkningerne. Det ville være skønt, om det kunne være sådan, men nogle af os ved jo, at ligelønssager er komplicerede og tidkrævende og også koster ressourcer at gennemføre. Også det må vi drøfte under udvalgsbehandlingen.

Arbejdsministeren har udtrykt betænkelighed ved, at domme fra EF-Domstolen eller anden retspraksis skal give anledning til justering direkte i lovgivningen, og det er så et spørgsmål, om man kan sige, at EF-dommene står for sig selv. Det synspunkt forstår jeg sådan set godt at arbejdsministeren har. Der bliver flere og flere sager ved EF-Domstolen om ligelønssager; der bliver mere og mere EF-